

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobce: T [REDACTED] H [REDACTED] narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Česká republika - Ministerstvo financí, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1

o 90 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 11. 2021, č. j. 11 C 1/2015-692,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **mění** jen tak, že se zamítá žaloba na zaplacení částky 57 900 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně a z této částky od 30. 12. 2014 do zaplacení, jinak se v tomto výroku ohledně částky 4 625 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 30. 12. 2014 do zaplacení v tomto výroku a ve výroku II. **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně, předchozích odvolacích řízení a dovolacího řízení ve výši 99 099 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Boučka.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení ve výši 1 200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 62 525 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 30. 12. 2014 do

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

zaplacení, to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku (ad I.), zamítl žalobu v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 27 475 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 30. 12. 2014 do zaplacení (ad II.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 97 871 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Boučka (ad III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal poskytnutí omluvy jako přiměřeného zadostiučinění a náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou mu nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení ohledně jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 31. 8. 2005. Požadoval tak náhradu nemajetkové újmy spočívající v nepřiměřené délce správního řízení a soudního řízení správního.

2. Soud prvního stupně ve věci rozhodoval již podruhé. Svým prvním rozsudkem ze dne 2. 5. 2018, č. j. 11 C 1/2015 – 310, rozhodl tak, že žalovanému byla uložena povinnost se žalobci písemně omluvit doporučeným, datovaným, oprávněnou úřední osobou podepsaným a otiskem úředního razítka opatřeným dopisem ve znění jak bylo specifikováno v citovaném rozhodnutí, a to do 15ti dnů ode dne právní moci rozsudku (výrokem I/). Současně soud I. stupně žalobu zamítl v části, ve které žalobce požadoval, aby mu žalovaný poskytl omluvu v širším rozsahu, než je uvedeno ve výroku ad I/ rozsudku soudu prvního stupně (výrokem II/). Dále soud prvního stupně řízení v části, ve které žalobce požadoval, aby mu žalovaný zaplatil částku 94 476 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 94 476 Kč od 30. 12. 2014 do zaplacení, zastavil (výrokem III/). Současně soud prvního stupně žalovaného zavázal zaplatit žalobci částku 41 925 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 41 925 Kč od 30. 12. 2014 do zaplacení, to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrokem IV/). V neposlední řadě soud I. stupně žalobu v části, ve které žalobce požadoval, aby mu žalovaný zaplatil částku 23 599 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 23 599 Kč od 30. 12. 2014 do zaplacení, zamítl (výrokem V/) a konečně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrokem VI/).
3. Podle odůvodnění prvního rozhodnutí soudu prvního stupně se žalobou (ve znění pozdějších změn a doplnění) domáhal žalobce po žalovaném zaplacení částky 160 000 Kč s příslušenstvím a poskytnutí písemné omluvy ve znění, které uvedl v žalobním petitu s tím, že tyto jeho požadavky považoval za přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, spočívajícím v nepřiměřené délce řízení o žádosti o poskytnutí informací, podané dne 31. 8. 2005.
4. Soud prvního stupně s odkazem na § 31a zákona o odpovědnosti státu za škodu dovodil, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, které bylo zahájeno podáním žádosti o informace dne 31. 8. 2005 a skončilo poskytnutím poslední části požadované informace dne 26. 5. 2014, trvalo tak celkem 8 let, 8 měsíců a 26 dnů, tedy necelých 105 měsíců. Dovodil též, a to s odkazem na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, že na předmětné správní řízení dopadá článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při hodnocení přiměřenosti délky řízení prvostupňový soud I. stupně zvažoval celkovou délku řízení, které ovšem tvoří jeho jednotlivé a relativně samostatné dílčí fáze, jak uzavřel. Akcentoval, že řízení nebylo skutkově složité, bylo složité (s odkazem na vývoj právních názorů) po stránce právní. Akcentoval i procesní složitost. Konstatoval, že co do postupu orgánů správních, tak v těchto nebyly shledány průtahy, tyto naznal až v řízeních před soudy, a to od konce května 2006 do 10. 3. 2008, průtah tedy činil 18 měsíců, další průtah byl 6,5 měsíce od 12. 7. 2010 do 31. 1. 2011, z celkové délky prvního řízení před správními orgány tak lze konstatovat průtahy v celkové délce 24,5 měsíců, tedy 40% doby této fáze řízení, kdy řízení trvalo od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011. Ve druhém řízení před správními orgány lze za období nečinnosti označit dobu od 21. 4. 2011 do 8. 2. 2012 a další průtahové období je zhruba 13 měsíců od 14. 2. 2012 do 18. 3. 2013. Z celkové

doby druhého řízení před správními orgány, tedy od 3. 1. 2011 do 12. 5. 2014, trvaly průtahy v délce 19 měsíců, tedy téměř ½ této doby fáze řízení. Soud prvního stupně nenaznal ve sféře žalobce to, že by svým chováním výrazněji přispěl k délce řízení a jakkoli dovodil, že se jednalo o řízení se zvýšeným významem, tak od října roku 2010 mělo již jen akademický charakter a spor o princip, neboť žalobce měl již požadované informace z nahlížení do spisu podle správního řádu. Uzavřel tedy, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu a tento byl způsobilý přivodit žalobci nemajetkovou újmu hodnou finančního zadostiučinění, když omluvu nepovažoval za dostačující.

5. Při kalkulaci zadostiučinění zohlednil, že žalobce požadoval částku v přepočtu 1 523,80 Kč za měsíc řízení, přičemž odškodnění mu již bylo poskytnuto za dobu 62 měsíců, a to konkrétně za řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011, za tuto dobu jde tak o částku 94 476 Kč (62 x 1 523,80 Kč) a v tomto rozsahu soud řízení v požadavku na zaplacení této částky včetně příslušenství z ní zastavil podle § 104 odst. 1 a § 159a odst. 4 o. s. ř. z důvodu neodstranitelné překážky v podobě věci rozhodnuté.
6. Předmětem řízení tak proto zůstal požadavek na zaplacení částky 65 524 Kč s přísl. za část řízení v délce 43 měsíců, tedy od 31. 8. 2005 do 7. 12. 2005 a od 1. 2. 2011 do 26. 5. 2014. Soud I. stupně odkázal při výpočtu odškodnění na stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Stanovisko“), na kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona o odpovědnosti státu za škodu a na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2328/2015 a snížil základní částku (1 500 Kč/měsíc řízení) o 20%, tedy 10% za právní a 10% za procesní složitost, naopak ji zvýšil o 15% z důvodu postupu orgánu veřejné moci a realizovaným průtahům. Z hlediska významu předmětu řízení pro žalobce prvostupňový soud snížil základní částku o 30%. Soud I. stupně dále konstatoval, že neprováděl modifikaci základní částky na ½ za první dva roky řízení, a to s ohledem na krátkost lhůt stanovených zákonem č. 106/1999 Sb. V rozsahu částky 41 925 Kč pak soud I. stupně žalobě vyhověl a ve zbylém požadavku na zaplacení částky 23 599 Kč s přísl. ji jako neopodstatněnou zamítl.
7. Požadavek na poskytnutí omluvy shledal soud prvního stupně důvodným, avšak při formulaci jejího textu korigoval obsah tak, jak jej navrhoval žalobce.
8. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil soud prvního stupně odkazem na § 142 odst. 2 o. s. ř.
9. K odvolání žalobce i žalovaného byl rozsudkem odvolacího soudu ze dne 3. 4. 2019, č. j. 62 Co 347/2018 – 407, potvrzen rozsudek soudu I. stupně, a to ve výrocích I., II., III. a V. (výrokem I.). Ve výroku IV. byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že se žaloba na zaplacení částky 41 925 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 30. 12. 2014 do zaplacení, zamítá (výrokem II.). Ve vztahu k náhradě nákladů řízení mezi účastníky pak odvolací soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrokem III.).
10. Odvolací soud přisvědčil závěrům soudu prvního stupně o tom, že organizační složkou státu příslušnou v řízení jednat za stát je Ministerstvo financí ČR, když v daném odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1382/2014 a na ustanovení § 6 odst. 3 a na § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zákona o odpovědnosti státu za škodu.
11. Dále odvolací soud konstatoval (při reflektování toho, že žalobce požadoval poskytnutí přiměřeného zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení o žádosti o poskytnutí informace ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

dne 31. 8. 2005), že v případě žalobce nejde o právo soukromoprávní povahy, neboť se týká výkonu veřejné moci. Nelze proto, dle závěrů odvolacího soudu automaticky předpokládat, že nepřiměřená délka správního řízení způsobila žalobci nemajetkovou újmu za stavu, kdy v soudním řízení, se vznik této újmy na rozdíl od správního řízení předpokládá (k tomu odkázal odvolací soud na bod 3. Stanoviska). Akcentoval však v této souvislosti, že uvedený závěr platí pouze pro tu část řízení, kterou lze považovat za řízení správní, tedy o část řízení za období od **31. 8. 2005 do 7. 12. 2005** a dále za období od **28. 7. 2010 do 2. 1. 2011** a poté za období od **16. 5. 2014 do 26. 5. 2014**, kdy bylo řízení o poskytnutí informací skončeno.

12. Odvolací soud se zcela ztotožnil se závěry soudu prvního stupně o tom, že je namístě poskytnout žalobci přiměřené zadostiučinění v podobě konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (již poskytnuto v rámci předběžného projednání nároku) a poskytnutí omluvy. V tomto směru se ztotožnil i s formulací omluvy tak, jak byla specifikována ve výroku ad I. prvostupňového rozhodnutí a poukázal mimo jiné na to, že tato musí odpovídat skutkovému stavu zjištěnému soudem prvního stupně, rovněž musí být výstižná, srozumitelná a zřejmá.
13. Odvolací soud však, odlišně od soudu prvního stupně shledal takovéto zadostiučinění dostačujícím a poskytnuté finanční kompenzace označil za nikoli na místě. Složitost řízení shledal jak ve skutkové, tak v právní stránce a vyzdvihl, že řízení nemělo pro žalobce zvýšený význam v žádné jeho fázi, neboť se jednalo o informace týkající se vyřizování jeho stížnosti na postup Policie ČR při řešení trestního oznámení, které podal M. Š. v zastoupení A. K. na neplacení výživného otcem, přičemž paní K. udělila ohledně podání tohoto trestního oznámení plnou moc žalobci, který poté dále zmocnil substituční plnou mocí v této záležitosti M. Š. Stížnost měl vyřizovat pracovník skupiny stížností a kontroly bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5, nadporučík P. D. který podle tvrzení žalobce měl být spolupracovníkem bývalé Štátní bezpečnosti. Uzavřel, že požadovaná informace se osobních práv žalobce nijak nedotýkala a měla ve vztahu k němu tak jen marginální význam. Za této situace proto odvolací soud shledal význam řízení za téměř zanedbatelný, což nemohla vyvážit ani nepřiměřená délka řízení. Minimální význam shledal též v té skutečnosti, že žalobce vede četné množství sporů (225), kde se domáhá obdobných nároků avšak převážně neúspěšně. Konstatoval, že v případě žalobce se nejedná o výraz jeho ústavního práva na náhradu škody způsobené mu nesprávným úředním postupem, ale o zneužití tohoto práva, resp. sudičství. Odvolací soud reflektoval při svém rozhodování výsledky řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. , v rámci němuž mu byla poskytnuta kompenzace za nemajetkovou újmu vzniklou mu nepřiměřenou délkou částí posuzovaného období (od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011) ve výši celkem 8 750 Kč. S tímto podstatným odůvodněním proto odvolací soud rozhodl tak, že žalobu na zaplacení částky 41 925 Kč s příslušenstvím zamítl.
14. Odvolací soud se též plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně v otázce překážky věci pravomocně rozhodnuté. Výrok o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odůvodnil odvolací soud odkazem na ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř.
15. K dovolání žalobce rozhodl Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 Cdo 630/2020 – 661, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2019, č. j. 62 Co 347/2018 – 407, ve výrocích II/, III/ a v části výroku I/, kterou byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 5. 2018, č. j. 11 C 1/2015- 310, ve výroku V/ a v části výroku III/ o zastavení řízení co do částky 24 476 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 30. 12. 2014 do zaplacení, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 5. 2018, č. j. 11 C 1/2015- 310, ve výrocích IV/, V/, VI/ a v části výroku III/ o zastavení řízení co do částky

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

24 476 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 30. 12. 2014 do zaplacení, se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

16. Dovolací soud vytkl soudu odvolacímu, že svůj závěr o litigiozním jednání žalobce nezaložil na správném právním posouzení, když údaj o počtu žalobcem vedených sporů nebyl blíže specifikován co do období a nelze tak ani hovořit o jejich úspěšnosti či neúspěšnosti; navíc některé spory dosud probíhají, takže o úspěchu v nich hovořit zatím nelze. Za dané situace proto nelze dovozované „sudičství“ žalobce považovat za správně vyhodnocené a mající vliv na posouzení kritéria významu řízení pro poškozeného. Dále dovolací soud přisvědčil argumentaci žalobce v tom směru, že odvolací soud tyto notoriety žalobci nekomunikoval a neumožnil mu se k nim vyjádřit a případně navrhnout důkazy k jejich vyvrácení. Tento postup dovolací soud označil za rozporný se zásadou předvídatelnosti soudních rozhodnutí a rozhodovací praxí dovolacího soudu (zejm. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1885/2008 či ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2772/2015).
17. K otázce totožnosti řízení, která je rozhodná pro posouzení překážky věci pravomocně rozhodnuté, případně překážky litispendence, odkázal dovolací soud na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1646/2000, ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 23 Cdo 1692/2009 nebo ze dne 9. 1. 2020, sp. zn. 30 Cdo 1671/2018). Zdůraznil, že v případě, kdy žalobce opětovně uplatňuje nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, je překážka věci rozsouzené dána pouze tehdy, nárokuje-li žalobce náhradu újmy jen za období, které již bylo předmětem posuzování v předcházejícím řízení. Pouze v takovém případě by byl předmět řízení vymezen zcela shodně. Dovolací soud akcentoval, že pokud však řízení nadále pokračuje a žalobce nově uplatní nárok i za toto další období, nejde o shodné vymezení předmětu řízení. Odkázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4020/2014, uveřejněné pod číslem 90/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a zdůraznil, že žalobce se v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. [REDAKCE] žalobou ze dne 9. 5. 2011 domáhal zaplacení částky 70 000 Kč s přísl. Z titulu nepřiměřené délky řízení vedeného u Městského soudu v Praze nejprve pod sp. zn. [REDAKCE] a následně pod sp. zn. [REDAKCE] tj. za nepřiměřenou délku části posuzovaného řízení (od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011) a nyní se domáhá zaplacení částky 160 000 Kč s příslušenstvím z titulu nepřiměřené délky celého posuzovaného řízení, přičemž za nepřiměřenou délku části řízení od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011 nárokuje 94 476 Kč s příslušenstvím. Je tedy, dle názoru dovolacího soudu, zjevné, že ve vztahu k částce 24 476 Kč v daném případě nemůže jednat o tzv. překážku litispendence. Žalobce se na základě tvrzení o nepřiměřené délce řízení v té jeho části, o které již bylo na základě jeho totožných tvrzení rozhodnuto v předchozím řízení, této částky domáhá nově (navíc), přičemž v tomto rozsahu tedy nebyl jeho požadavek předmětem předchozího řízení.
18. Soud prvního stupně poté v řízení pokračoval. Skutková zjištění učinil zejména ze shora označených spisů a skutkový stav, který zjistil, popsal pod body 18. až 33. odůvodnění svého rozsudku. Namítl jako nadbytečné další důkazní návrhy s tím, že z důkazů dosud provedených vyplynul skutkový stav relevantní pro právní posouzení.
19. Zjištěný skutkový stav posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona ČNR č. 358/1992 Sb. o notářích a jejich činnosti (notářský řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen OdpŠk). Odkázal na ustanovení § 5 a § 13 OdpŠk, dále uvedl článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označil, a jejíž podstatné závěry odcitoval – zejména rozsudek Nejvyššího soudu ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

sp. zn. 30 Cdo 344/2014, 30 Cdo 968/2014, 31 Cdo 2402/2020, Cpjn 206/2010 a nálezu Ústavního soudu ČR II. ÚS 570/20. Dále uvedl § 6 odst. 1, 2 a 3, § 14, § 15 a § 31a OdpŠk. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1382/2014, jehož závěry rovněž odcitoval. Výsledně uzavřel, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení. Řízení bylo zahájeno podáním žádosti o informace ze dne 31. 8. 2005 a skončilo poskytnutím požadované informace dne 26. 5. 2014, trvalo tedy celkem 8 let a 8 měsíců a 26 dnů, tedy bez pěti dnů 105 měsíců. Soud prvního stupně nepřisvědčil žalobci o tom, že by řízení mělo být považováno za skončené až 5. 6. 2014, kdy se zásilka obsahující poslední část informace považuje za doručenou (desátý den od uložení), neboť do dispoziční strany žalobce se poslední část poskytnuté informace dostala dne 26. 5. 2014, kdy byla uložena u provozovatele poštovních služeb uvedená zásilka. Rozdíl deseti dnů ovšem nehraje žádnou podstatnější roli při určení výše poskytnutého zadostiučinění.

20. Ohledně jednotlivých kritérií rozhodných pro posouzení délky řízení soud prvního stupně shledal, že řízení nevykazuje žádné znaky skutkové složitosti, nebylo potřeba provádět žádné obsáhlé zjišťování či dokazování, bylo rozhodováno pouze na základě obsáhlého správního spisu. Naříkané řízení ovšem bylo složitější po stránce právní s ohledem na vývoj právního názoru ohledně rozsahu informací poskytovaných podle zákona č. 106/1999 Sb. Rovněž tak bylo řízení složitější po stránce procesní. Tato složitost je dána počtem orgánů státu zapojených do rozhodování, kdy v prvním správním řízení rozhodovaly správní orgány prvního i druhého stupně každý jedenkrát ve věci, v prvním řízení před správním soudem rozhodoval Městský soud v Praze dvakrát ve věci a třikrát o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků, Nejvyšší soud správní rozhodoval jedenkrát ve věci a dvakrát o kasační stížnosti do nepřiznání osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost, ve druhém správním řízení pak rozhodoval správní orgán prvního stupně jedenkrát ve věci a jedenkrát o vyloučení úřední osoby, správní orgán druhého stupně dvakrát ve věci a jedenkrát o vyloučení úřední osoby. Ve druhém řízení před správním soudem rozhodoval Městský soud v Praze dvakrát ve věci a Nejvyšší soud správní rozhodoval jedenkrát ve věci a jedenkrát o žádosti žalobce o osobních poplatků za kasační stížnost. Soud prvního stupně konstatoval, že účastníkům nelze upřít využívání opravných prostředků, na druhou stranu ovšem podání těchto opravných prostředků vyžaduje určitý čas, po kterou řízení dále probíhá. V postupu orgánů veřejné moci nebyly shledány průtahy, pokud jde o postup správních orgánů, průtahy však je nutno vytknout v řízení před soudem. V prvním řízení před správními soudy lze označit období, v němž došlo k nečinnosti, konec května 2006 až 10. 3. 2008, v daném období 21 měsíců soud prvního stupně spatřoval průtah celkem 18 měsíců, když byly připojovány jiné spisy, další průtah činil 6,5 měsíce v období od 12. 7. 2010 do 31. 1. 2011, celkem tak v prvním soudním řízení správním činily průtahy 24,5 měsíců, tedy 40 % z celkové doby řízení. Ve druhém řízení před správními soudy lze za období nečinnosti označit dobu od 21. 4. 2011 do 8. 2. 2012, tedy 9 měsíců, kdy v tomto období je nutné spatřovat celkem 6 měsíců, další průtahové období je doba 13 měsíců od 14. 2. 2012 do 18. 3. 2013, celkem průtahy tak činily 19 měsíců, což představuje téměř polovinu doby této fáze řízení.
21. K ohledně významu předmětu řízení pro poškozeného soud prvního stupně shledal, že šlo o realizaci práva na informaci, u něhož je kladen obecně zvýšený důraz na rychlost řízení, což se projevuje i ve stanovení krátkých lhůt pro vyřízení žádosti. Řízení mělo pro žalobce zvýšený význam, když žalobce prokázal i specifické důvody, pro které mělo včasné poskytnutí informace zvýšený význam a pro které ztrácela předmětná informace postupem času na významu. Žalobce totiž podle soudu chtěl realizovat některé kroky v návaznosti na proces pověření jeho stížnosti či ve vztahu k osobě kontrolora. Na druhou stranu je však nutno konstatovat, že význam řízení pro žalobce postupně klesal tak, jak mu uvedené informace byly poskytovány a od října 2010 již šlo o akademický spor, spor o princip, kdy požadované informace měl žalobce k dispozici z nahlížení do spisu podle správního řádu.

22. Soud prvního stupně tak shledal celkovou délku řízení necelých 105 měsíců nepřiměřenou a na základě toho uzavřel, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk, za něž žalobci přísluší náhrada nemajetkové újmy v penězích (usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3007/2010). Při určení výše této náhrady vyšel ze základní částky odškodnění za jeden rok trvání řízení 18 000 Kč, za první dva roky jde o částku poloviční. Takto určenou základní výměru odškodnění ve výši 139 500 Kč pak modifikoval s ohledem kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk. Odškodnění snížil o 30 % (10 % za právní složitost a 20 % za procesní složitost), když tento postup soudu se primárně odrazil již v závěru o nepřiměřené délce posuzovaného řízení. Dále soud prvního stupně zohlednil průtahy, které podle něj měly na celkovou dobu řízení zásadní negativní vliv, a z tohoto důvodu proto odškodnění navýšil o 25 %. Výsledně soud uzavřel, že základní částka odškodnění by měla být snížena o 5 % (- 30 % + 25 %), tedy 105 měsíců x 1 500 Kč za měsíc řízení je 139 500 Kč x 0,95 % (snížení o 5 %) je 132 525 Kč. Jelikož o částce 70 000 Kč již bylo pravomocně rozhodnuto, byť žalobci nebyla přiznána celá, v řízení sp. zn. [REDAKCE] vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5, shledal prvostupňový soud žalobu důvodnou do částky 62 525 Kč. V tomto rozsahu žalobě vyhověl a ve zbylém požadavku na zaplacení částky 27 425 Kč ji zamítl. Ohledně požadovaného příslušenství soud prvního stupně uvedl, že podle § 15 odst. 1 OdpŠk nastává prodlení až po uplynutí 6 měsíců od uplatnění nároku u ústředního orgánu, žádost žalobce byla doručena žalovanému dne 27. 6. 2014, šestiměsíční lhůta tak skončila dne 29. 12. 2014 – pondělí. Úroky z prodlení proto žalobci byly přiznány od 30. 12. 2014.
23. Výrok o nákladech řízení soud prvního stupně odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobce s ohledem na výsledek řízení dosáhl satisfakce uložením povinnosti žalovanému nahradit mu nemateriální újmu. Ve smyslu zásady úspěchu ve věci je třeba proto úspěch žalobce hodnotit tak, jako by byl úspěšný zcela. Náklady řízení sestávající se soudního poplatku ve výši 7 000 Kč a z nákladů právního zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb. soud prvního stupně podrobně vypočetl pod bodem 66. odůvodnění svého rozsudku a určil je celkovou částku 97 871 Kč včetně náhrady za DPH 21 %. Pod bodem 67. odůvodnění rozsudku pak uvedl úkony, které nepovažoval za účelně vynaložené a náklady řízení za ně proto nepřiznal. Nevyhověl dále návrhu žalobce na separaci nákladů řízení podle § 147 odst. 1 o. s. ř. v souvislosti s účastí jeho právního zástupce při jednání dne 18. 8. 2017.
24. Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.
25. Odvolání žalobce směřovalo do výroku II. rozsudku a žalobce soudu prvního stupně vytkl zejména nesprávné právní posouzení věci s odůvodněním, že napadené rozhodnutí je disproportorní. Akcentoval, že z rozhodnutí jasně vyplývá, že ačkoli to byl žalovaný, kdo způsobil instančnost řízení, neboť žalobce je nutno označit za úspěšného uplatňovatele práva, tak je tato skutečnost hodnocena v neprospěch žalobce, což je v rozporu s bazální logikou věci. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1166/2020, z něhož citoval, uvedl dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 368/2010, z něhož citoval, obdobně označil náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 1303/21, z něhož rovněž citoval. K tomu poukázal na masivní průtahy, kdy „ocenění“ takovýchto průtahů 25 % podle žalobce neodpovídá principu proporcionality. Dále odkázal na náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 350/03, z něhož rovněž citoval a uvedl, že napadený rozsudek se „ani v nejmenším“ neblíží závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2476/2015, z něhož rovněž citoval. Obdobně označil i další rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhověl i ohledně částky 27 475 Kč s příslušenstvím.

26. Odvolání žalovaného směřovalo do výroků I. a III. rozsudku a žalovaný v něm uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o. s. ř. Pod bodem I. odvolání shrnul stručně předmět řízení, kterým byla částka 160 000 Kč s příslušenstvím a písemná omluva jako zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení o žádosti o informace podle zák. č. 106/1999 Sb., kdy délka řízení činila 8 let a 9 měsíců. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR vydaný v této věci dne 16. 9. 2021 pod č. j. 30 Cdo 630/2020-661 a uvedl, že nerozporuje, že došlo v soudním řízením správním k průtahům. Souhlasil se závěrem soudu o nesprávném úředním postupu podle § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk, již však nepřisvědčil jeho názoru o přiznání finančního zadostiučinění ve stanovené výši. Uvedl, že smyslem poskytnutí přiměřeného zadostiučinění podle § 31a odst. 3 OdpŠk je odškodnění újmy, která účastníku vznikla v důsledku nepřiměřeně dlouho trvající nejistoty stran jeho právního postavení. Peněžité zadostiučinění v daném případě podle žalovaného není na místě, když toto přichází v úvahu pouze tehdy, pokud pouhé konstatování porušení práva se zejména s ohledem na celkovou dobu řízení nejeví jako přiměřené a dostačující. Uvedené nevylučuje ani již poskytnutá omluva, která by měla být prvním prostředkem odčinění vzniklé nemajetkové újmy. Podle žalovaného nemajetková újma ve výši přiznané soudem žalobci vzniknout nemohla a soud se nijak nevypořádal s poskytnutou omluvou a konstatováním porušení práva ze strany Ministerstva vnitra dne 21. 11. 2016 a ani s omluvou poskytnutou Ministerstvem financí dne 30. 4. 2019 na základě předchozích rozhodnutí soudu. Omluva je dostatečná forma kompenzace vzniklé újmy. Žalovaný nesouhlasí s výši přiznaného zadostiučinění, které je nepřiměřené. Základní částka odškodnění ve výši 18 000 Kč za rok řízení neodpovídá dosavadní rozhodovací praxi, která vychází ze základní částky 15 000 Kč, neboť vyšší částka se užíje zpravidla u delších řízeních přesahujících délku trvání 10 let a hlavně u řízení s typově zvýšeným významem. K tomu žalovaný odkázal na právní názor vyjádření odvolacím soudem v této věci v rozhodnutí č. j. 62 Co 347/2018-407 ohledně významu předmětu řízení pro žalobce, závěry z tohoto rozhodnutí podrobně odcitoval. Zdůraznil, že za část tohoto řízení, již byl žalobce odškodněn – za dobu 62 měsíců v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. [REDAKCE] kdy výsledně pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 23. 10. 2013, č. j. [REDAKCE] bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 6 250 Kč spolu s částkou 2 500 Kč, celkem 8 750 Kč za řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE] období od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011, tedy za řízení o správní žalobě. Podstatná část řízení již byla odškodněna a za zbylých 43 měsíců řízení soud v tomto řízení žalobci přiznal odškodnění ve výši 62 525 Kč. Odvolatel zmínil kritérium významu předmětu řízení pro účastníka, které je dáno tím, co je pro něj v sázce – viz bod IV. písm. d) Stanoviska Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cpjn 206/2010, dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1313/2010. Zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení se poskytuje za nejistotu spojenou s právním postavením poškozeného. Předmět řízení nijak nezasáhl do osobní, rodinné, pracovní či jiné sféry žalobce a intenzita zásahu neodůvodňuje přiznání satisfakce v penězích. I kdyby průběh posuzovaného řízení byl způsobilý vyvolat v žalobci pocit frustrace a určité bezmoci v jednání s orgánem veřejné moci, tak takto frustrace neměla bezprostřední dopad do zvýšeně chráněných osobnostních sfér žalobce. K tomu žalovaný odkázal na omluvu, kterou žalobce primárně sám požadoval. Závěrem žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá.
27. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce odkázal na své odvolání, znovu zopakoval, že nesouhlasí s výši přiznaného odškodnění, které považuje za nepřiměřené, když určení základní výše odškodnění za rok trvání řízení částkou 18 000 Kč neodpovídá rozhodovací praxi soudů. Žalobce byl již v řízení odškodněn, a to za dobu 62 měsíců, kdy mu bylo přiznáno odškodnění 8 750 Kč a nyní přiznané zadostiučinění za zbylou část řízení v délce 43 měsíců ve výši 62 525 Kč, je přemrštěné v porovnání s předchozím přiznaným zadostiučiněním. Soud prvního stupně nezohlednil snížený význam předmětu řízení pro žalobce, který je dán povahou předmětu řízení. Újma, která žalobci v daném případě vznikla, již byla dostatečně reparována

morálním zadostiučiněním v podobě omluvy jak ze strany Ministerstva vnitra, tak ze strany Ministerstva financí. Poskytnutí jiné formy zadostiučinění než v rovině morální není na místě.

28. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a odvolání žalobce neshledal opodstatněným. Naopak odvolání žalovaného z převážné části důvodné je.
29. Odvolací soud předesílá, že je podle § 243g odst. 1 část věty prvé za středníkem o. s. ř. vázán právním názorem vyjádřeným dovolacím soudem v jeho zrušujícím rozsudku. Soud prvního stupně správně zjistil a mezi účastníky není sporu ohledně průběhu odškodňovaného řízení, které trvalo od 31. 8. 2005 do 26. 5. 2014. Průběh řízení, a to jak před správními orgány, tak v soudním řízení správním, prvostupňový soud v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal, když svá skutková zjištění učinil zejména ze správního spisu Policie ČR a spisů Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] Nejvyššího správního soudu sp. zn. [REDAKCE] spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] následně sp. zn. [REDAKCE]. V tomto směru odvolací soud odkazuje na skutkový závěr, který soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí učinil.
30. Odvolací soud však nesouhlasí s právními závěry, k nimž soud prvostupňový soud dospěl. Odvolací soud s ohledem na vývoj judikatury shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že odškodňované řízení, a to jak před správními orgány, tak soudní řízení správní, plně podléhá režimu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tak, jak ho definoval Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, publikovaném ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 9, ročník 2017, uveřejněném pod pořadovým číslem 113/2017 na straně 1489. V tomto směru tedy koriguje svůj názor vyjádřený v předchozím rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č. j. 62 Co 347/2018-407, vydaném v této věci.
31. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dovozuje, že je na místě poskytnout žalobci přiměřené zadostiučinění v penězích, když samotné konstatování porušení práva a omluva, která žalobci již v tomto případě byla poskytnuta jak Ministerstvem vnitra, tak Ministerstvem financí není zadostiučiněním dostačujícím. Odvolací soud souhlasí s názorem soudu I. stupně o tom, že jsou splněny podmínky odpovědnosti státu za škodu z titulu nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk tím, že nepřiměřenou délkou řízení bylo porušeno právo žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Žalobce rovněž splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku, neboť svůj nárok předběžně uplatnil u žalovaného postupem podle § 14 a 15 OdpŠk. Vznik nemajetkové újmy se v tomto případě předpokládá a soud prvního stupně se zabýval kritérii pro určení výše odškodnění v intencích § 31a odst. 3 OdpŠk.
32. Odvolací soud k tomu s poukazem na ustanovení § 13 o. z. poukazuje na to, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. [REDAKCE] bylo žalobci přiznáno odškodnění za část tohoto řízení za období od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011, tedy celkem za 62 měsíců ve výši 6 250 Kč + 2 500 Kč, celkem 8 750 Kč, kdy v tomto směru odvolací soud poukazuje zejména na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. [REDAKCE]. Odvolací soud konstatuje, že za stavu, kdy jde o stejné odškodňované řízení, byť jeho dílčí část, je na místě, aby i v tomto případě, kdy je odškodňována celá délka řízení od 31. 8. 2005. do 26. 5. 2014, byla přiznána základní částka odškodnění ve stejné výši, tedy 15 000 Kč za každý rok trvání řízení za první dva roky v sazbě poloviční, jako tomu bylo v řízení sp. zn. [REDAKCE]. Není důvody pro to, aby odškodnění bylo přiznáno částkou 18 000 Kč tak, jak to soud prvního stupně určil, a to i s přihlédnutím k tomu, že délka řízení 105 měsíců – 8 let, 8 měsíců a 26 dní - sice je nepřiměřená, avšak nikoli extrémně nepřiměřená, neboť nepřesáhla dobu 10 let, když je třeba uvážit to, že předmětem odškodňovaného řízení byla otázka rozsahu práva žalobce na informace, která v judikatuře v té době řešena nebyla, resp. byla řešena nedostatečně a nejednotně. Za 105

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

měsíců tak jde celkem o částku 116 250 Kč, která představuje základní odškodnění. Od této sumy je ovšem nutno odečíst částku 70 000 Kč, ohledně níž již bylo pravomocně rozhodnuto v řízení sp. zn. [REDAKCE] u Obvodního soudu pro Prahu 5, byť žalobci nebylo vyhověno zcela. Po odečtení této částky tak dostáváme částku 46 250 Kč. Odvolací soud si je vědom toho, že v řízení sp. zn. [REDAKCE] bylo předmětem odškodnění pouze období trvání řízení od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011, zatímco v tomto řízení se odškodňuje celé naříkané řízení od 31. 8. 2005 do 26. 5. 2014, tedy i část řízení, která byla předmětem řízení sp. zn. [REDAKCE], nicméně jak vyplývá ze zrušujícího rozsudku dovolacího soudu, na tuto část řízení připadá částka 24 476 Kč, ohledně níž dovolací soud neshledal překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř.

33. Odvolací soud ovšem nesdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že řízení mělo pro žalobce běžný význam /§ 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk/. Soud prvního stupně k tomu mimo jiné uvedl, že význam předmětu řízení pro žalobce byl zvýšený s ohledem na to, že šlo o realizaci jeho práva na informace, avšak tento postupně klesal v návaznosti na to, jak žalobci byly požadované informace poskytovány. S tímto právním názorem odvolací soud nesouhlasí a konstatuje, že význam předmětu řízení pro žalobce byl malý až bagatelní za stavu, kdy sice šlo o realizaci ústavního práva žalobce na poskytnutí informace, nicméně nelze přehlédnout, o jakou informaci se jednalo. Žalobce požadoval informaci týkající se vyřizování jeho stížnosti na postup Policie ČR při řešení trestního oznámení, které podal M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] v zastoupení A. [REDAKCE] K. [REDAKCE] pro neplacení výživného otcem, kdy paní K. [REDAKCE] udělila ohledně podání tohoto trestního oznámení plnou moc žalobci, který poté substitučně zmocnil k této záležitosti M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE]. Stížnost měl vyřizovat zaměstnanec skupiny stížností a kontroly bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 [REDAKCE] P. [REDAKCE] D. [REDAKCE] který měl být podle tvrzení žalobce spolupracovníkem bývalé Státní bezpečnosti a žalobce požadoval tuto informaci ověřit. Jednalo se o informaci, která se nijak nedotýkala osobnostních práv žalobce, šlo o informaci, která pro něj měla toliko velmi zprostředkovaný význam, když se týkala osoby pověřené vyřízením stížnosti na postup Policie ČR při řešení trestního oznámení, které ani nepodal on sám osobně, ale podal ho v zastoupení A. [REDAKCE] K. [REDAKCE] navíc trestní oznámení bylo podáno v substituci M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] tedy opět zcela odlišnou osobou od žalobce. Odvolací soud si je vědom toho, že kritérium významu předmětu řízení pro poškozeného není jediným kritériem ve smyslu § 31a odst. 3 OdpŠk; jde pouze o jedno z pěti zákonných kritérií, které jsou navíc vymezeny toliko demonstrativním výčtem, nicméně podle přesvědčení odvolacího soudu jde o kritérium, které je v daném případě zásadní.
34. Význam předmětu řízení pro žalobce je třeba posuzovat i z toho úhlu, že odvolacímu soudu je z úřední činnosti známo, že od roku 2003 žalobce jenom u tohoto soudu vede nebo v minulosti vedl celkem 260 řízení. Odvolací soud tuto skutečnost zohlednil ve svém předchozím rozsudku ze dne 3. 4. 2019, současně konstatoval, že žalobce v těchto řízeních dosahuje různých úspěchů, vesměs z větší části je v nich neúspěšný. Odvolací soud tak shledal litigiózní (sudičský) přístup žalobce (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2531/2016). Nejvyšší soud ve svém zrušujícím rozsudku vydaným v této věci ovšem tento právní názor neshledal správným, respektive ho považoval za minimálně předčasné z toho důvodu, že není splněna druhá podmínka, když není zřejmé, jakého relevantního období se informace o vedení sporů žalobcem týkají, tedy zda se jedná o takový časový horizont svědčící o litigiózním přístupu a na základě čeho odvolací soud dovodil závěr o neúspěšnosti větší části z těchto sporů (225), když se jím uvedený údaj o počtu sporu měl týkat nejen sporů vedených v minulosti, ale též sporů vedených aktuálně, kdy o úspěchu zatím hovořit nelze. Navíc dovolací soud odvolacímu soudu vytkl to, že čerpal z úřední činnosti, resp. notorií, aniž by s touto skutečností účastníky seznámil. Odvolací soud toto pochybení napravil při odvolacím jednání dne 13. 4. 2022, při němž účastníkům předeslal, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce od roku 2003 jenom u tohoto soudu vedl nebo vede celkem již 260 sporů a že toto kritérium bude zohledněno při určení formy

a výše zadostiučinění. Současně předeslal, že výsledek těchto řízení mu není z úřední činnosti znám, nicméně akcentoval množství těchto sporů. Nato žalobce reagoval tak, že v uvedených sporech většinou uspěl, s čímž žalovaný nesouhlasil a naopak poukázal na převažující neúspěch žalobce. Odvolací soud za stavu, kdy není znám výsledek těchto sporů, ale toliko jeho množství, uzavírá, že nelze učinit závěr o litigiózním přístupu žalobce, tedy že by žalobce byl „sudičem“, nicméně za stavu, kdy výčet kritérií pro určení výše přiměřeného zadostiučinění podle § 31a odst. 3 písm. a) až e) OdpŠk není taxativním, ale demonstrativním, odvolací soud i tuto skutečnost při stanovení významu předmětu řízení pro žalobce zohledňuje. Bez ohledu na to, jaký je výsledek těchto řízení pro žalobce, je zřejmé, že pokud v průběhu téměř devatenácti let takřka vede nebo vedl v minulosti u Městského soudu v Praze v odvolacím řízení 260 sporů, jde o takové množství, které lze označit za značné, a tato skutečnost již sama o sobě má vliv i na to, jak žalobce význam předmětu řízení pro sebe vnímá. Je totiž nepochybně rozdíl mezi tím, kdy účastník vede nebo v minulosti vedl toliko jediný spor, případně několik málo sporů tak, jak je to běžné a kdy vede stovky sporů, a to jenom u tohoto odvolacího soudu. Tato skutečnost v kontextu s tím, že požadovaná informace se nijak nedotýkala žalobce osobně a měla pro něj jen velmi zprostředkovaný význam, jak je vysvětleno shora, je podle přesvědčení odvolacího soudu natolik zásadní, že odůvodňuje snížení výše odškodnění o 90 %, tedy na minimum tak, jak to ostatně učinil též Městský soud v Praze ve shora citovaném řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. [redacted] kdy v odvolacím řízení stanovená výše základního odškodnění (při částce základního odškodnění 15 000 Kč za každý rok trvání řízení) 62 500 Kč byla korigována na 10 %. Odvolací soud i s přihlédnutím k zásadě podobnosti případu ve smyslu § 13 o. z. nevidí důvodu pro to, aby v tomto řízení bylo postupováno jinak, když zcela souhlasí s námitkou žalovaného o tom, že je nepřiměřené, aby za část řízení od 8. 12. 2015 do 31. 1. 2011 bylo přiznáno odškodnění 8 750 Kč (6 250 Kč + 2 500 Kč) a za celé řízení od 31. 8. 2005 do 26. 5. 2014 částka více než sedminásobná. K tomu odvolací soud poukazuje též na právní názor vyjádřený Nejvyšším soudem ČR v rozsudku ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 30 Cdo 923/2014, v němž Nejvyšší soud ČR v dovolacím řízení k dovolání žalobce v uvedené věci [redacted] konstatoval, že závěr odvolacího soudu o spíše symbolickém finančním odškodnění je odvolacím soudem přijat na pozadí úvahy, že zásadním postačujícím odškodněním dovolatele (žalobce) v daném případě je morální satisfakce formou konstatování porušení práva. Odvolací soud k tomu dodává, že i při zachování požadavku na přiměřenost snížení bude při zohlednění všech zákonných kritérií zadostiučinění přiznané v penězích nižší o více než 50 % oproti původní částce, jak dovodila judikatura Nejvyššího soudu ČR (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3995/2011). Jde sice o výjimečný případ, nicméně se zřetelem ke všem okolnostem je výjimka ze zásady, podle níž by snížení základní částky v zásadě nemělo přesáhnout 50 % při zachování zásady přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ni poskytovaným odškodněním, zcela na místě. K tomu odvolací soud dodává, že ústavní stížnost žalobce v tomto řízení byla usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. II. ÚS 510/14, odmítnuta jako neopodstatněná, když Ústavní soud v postupu soudů neshledal rozpor s ústavním pořádkem ČR.

35. Odvolací soud tak shrnuje, že jednání žalobce spočívající v tom, že tento vede velké množství soudních sporů, nelze označit za litigiózní (sudičské) tak, jak ho dovodil Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2531/2016, a to zejména proto, že zde nehodnotí úspěch, resp. neúspěch žalobce v těchto řízeních. Převažující neúspěch je jednou z podmínek pro určení, že se jedná o litigiózní přístup. Odvolací soud toliko velké množství sporů zohlednil v rámci hodnocení kritéria významu předmětu řízení pro poškozeného (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3583/2013, obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3331/2011, ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 30 Cdo 351/2021 a usnesení ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 3870/2020). Soud prvního stupně hodnotil význam předmětu řízení jako značný s ohledem na to, že v případě práva na informace jde o ústavní právo, i on však připustil, že tento postupně klesal v souvislosti

s tím, jak žalobci byly v průběhu řízení požadované informace poskytovány a od října 2010 již šlo fakticky jen o akademický spor, neboť požadované informace měl žalobce k dispozici z nahlížení do spisu podle správního řádu. Odvolací soud v tomto směru setrvává na svém názoru, který vyjádřil v předchozím zrušeném rozsudku ze dne 3. 4. 2019 ohledně toho, že význam předmětu řízení byl pro žalobce toliko bagatelní s ohledem na to, že šlo o zprostředkovanou informaci, která se jeho vůbec netýkala, týkala se osoby, jejíž souvislost s žalobcem je jen velmi okrajová.

36. Ostatní kritéria ve smyslu § 31a odst. 3 písm. a) až d) OdpŠk soud prvního stupně zhodnotil v zásadě správně, když postupu orgánů veřejné moci během řízení lze vytnout četné průtahy, jak je uvedeno shora /31a odst. 3 písm. d) OdpŠk/, žalobce svým jednáním k průtahům v řízení sice nepřispěl, nicméně je zřejmé, že využívání procesních práv včetně opravných prostředků, které procesní předpisy poškozenému umožňují, vždy vede k délce řízení, kdy každé řízení „musí po určitou dobu trvat“. Řízení bylo skutečně složité po stránce právní i procesní jak soud prvního stupně správně zohlednil /31a odst. 3 písm. b) OdpŠk/ a celkovou délku řízení 8 let a 9 měsíců lze hodnotit jako nepřiměřenou, jak ostatně vyplývá z výše uvedeného, nikoli však extrémně nepřiměřenou /31a odst. 3 písm. a) OdpŠk/. K tíži státu je třeba ovšem přičítat postup orgánů veřejné moci /§ 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk/, kdy ve správním řízení soudním docházelo k neodůvodněným obdobím nečinnosti soudu. I s přihlédnutím ke všem těmto kritériím ale odvolací soud konstatuje, že za převažující kritérium je třeba považovat význam předmětu řízení pro žalobce tak, že peněžité odškodnění nemajetkové újmy je na místě s ohledem na význam této skutečnosti /§ 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk/ podstatně snížit.
37. Na druhou stranu ovšem odvolací soud k odvolacím námitkám žalovaného konstatuje, že zadostiučinění poskytnuté žalobci toliko v podobě konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě a poskytnutí omluvy ze strany Ministerstva vnitra a Ministerstva financí samo o sobě by nepředstavovalo plně adekvátní formu kompenzace nemajetkové újmy ve smyslu § 31a odst. 3 OdpŠk, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že jak správně soud prvního stupně konstatoval, v odškodňovaném řízení docházelo před soudy k četným průtahům, které v prvním soudním řízení činily takřka 24 měsíců a v druhém soudním řízení správním 19 měsíců, celkem 43 měsíců, což představuje více než třetinu z celkové délky řízení. Přiznání peněžitého zadostiučinění, byť v takto nízké částce, je tak odůvodněno.
38. Odvolací soud tak uzavírá, že za přiměřené odškodnění, které odpovídá všem kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 OdpŠk za celkovou délku řízení od 31. 8. 2005 do 26. 5. 2014, považuje částku 4 625 Kč, když je k tomu nutno ještě připočíst částku 8 750 Kč (6 250 Kč a 2 500 Kč) přiznanou v řízení sp. zn. [REDAKCE] a zohlednit dále to, že žalobci se dostalo též zadostiučinění v podobě dvou omluv, a to jak ze strany Ministerstva vnitra, tak Ministerstva financí. Takovéto zadostiučinění je podle přesvědčení odvolacího soudu více než dostačující.
39. Právní posouzení věci tak, jak jej soud prvního stupně učinil, je tak nesprávné, což zakládá odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Odvolací soud neshledal další žalovaným namítané odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b) a e) o. s. ř., když žalovaný ani nevymezuje, v čem jejich naplnění spatřuje. Odvolací soud zjištěný skutkový stav posoudil po právní stránce jinak a napadený rozsudek ve výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že se žaloba ohledně částky 57 900 Kč s příslušenstvím zamítá, jinak ho v tomto výroku ohledně částky 4 625 Kč s příslušenstvím potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.
40. S ohledem na částečnou změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů a současně podle § 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř. též o nákladech řízení před soudem dovolacím. Žalobce byl v základu úspěšný a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, předchozího odvolacího

řízení a řízení před soudem dovolacím. Tyto sestávají z nákladů právního zastoupení: odměna za 23 úkonů právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 písm. a), d), g) a k) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za dva poloviční úkony po 1 550 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. b) odst. 3 per analogiam advokátního tarifu (dvě žádosti o vrácení soudních poplatků) + náhrada za 25 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je 81 900 Kč včetně náhrady za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. je výsledně 99 099 Kč. K jednotlivým úkonům právní služby odvolací soud souhrnně uvádí, že za účelně vynaložené úkony nepovažoval úkony spočívající v námitkách proti usnesení asistentky soudce, které se týkaly toliko výzvy soudu k vyjádření odvolání ohledně určeného počtu požadovaných stejnopisů vyhotovení, dále nepřiznal odměnu za úkony učiněné ohledně žádosti o osvobození od soudních poplatků a žádosti o doplnění rozsudku, ohledně níž žalobce neuspěl. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

41. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. V tomto odvolacím řízení žalobce neuspěl, naopak žalovaný měl převažující úspěch, když jeho odvolacímu návrhu bylo ve značném rozsahu vyhověno za stavu, kdy sice žaloba o požadované peněžité plnění nebyla zamítnuta zcela, avšak odškodnění bylo přiznáno v toliko malé, resp. symbolické výši a došlo tak razantnímu snížení částky přiznané soudem prvního stupně. Náklady odvolacího řízení sestávají z paušální náhrady hotových výdajů za 4 úkony po 300 Kč, celkem 1 200 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) a § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 13. 4. 2022

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

)